

почнало и маджарското нахлуване. Византийцитѣ не искали да си хабятъ силитѣ, защото имѣ трѣбали за Азия, затова не влѣзли въ сражение, но заставили Симеона да си раздвои войската, да остави частъ отъ нея срѣщу тѣхъ на границата, а съ другата да се разправя съ маджаритѣ, та съ това осигурили и тѣхния успѣхъ.

Когато маджарскитѣ пълчища се явили на Дунава, българитѣ прѣпрѣчили вжжета и вериги по рѣката, за да не могатъ да минатъ; но скоро се явила византийската флота, разкжсала тия прѣгради и прѣхвърлила маджарската конница на отсамния брѣгъ. Прѣдводжани отъ Арпадовия синъ Лиунтина, маджаритѣ се прѣснали като скакалци въ Добруджа и почнали да грабятъ, да опустошаватъ, да избиватъ и да плѣнятъ. Симеонъ ги присрѣщналъ въ сѣверна Добруджа, но българската войска била разпрѣсната отъ тѣхъ. Още на два пѣти се опиталъ Симеонъ да спре неприятеля, но пакъ не успѣлъ. Тогава, за да отвлѣче маджаритѣ отъ по-нататъшни нахлувания, той се затворилъ въ крѣпостъта Дръстъръ (Силистра). Маджаритѣ не се рѣшили да продължаватъ нашествието си, помолили императора да изпрати хора, които да откупятъ плѣненото отъ тѣхъ българско население, и се завърнали назадъ.

Слѣдъ оттегляне на маджаритѣ положението на България било много тежко: Добруджа била разграбена и населението ѝ поробено; при устието на Дунава стояла византийската флота, а на тракийската граница — Никифоръ Фока съ сухопѣтната войска. Симеонъ понесълъ съ твърдостъ това ужасно бѣдствие и се рѣшилъ жестоко да си отмѣсти и на маджари и на византийци. Сега той проявилъ своитѣ дипломатически способности: поискалъ миръ, ако флотата и войската на византийцитѣ се оттеглятъ отъ границитѣ му, като обѣщалъ, че ще повърне всички византийски плѣнници, но въ сжщото врѣме се готвѣлъ енергично за война. Като ималъ нужда отъ войскитѣ си за въ Азия, императорътъ се съгласилъ, откупилъ отъ маджаритѣ плѣненото българско население, довелъ го въ Цариградъ, и заповѣдалъ на войската и флотата си да се оттеглятъ. Императорътъ изпратилъ въ България най-добрия си